

Eithne Shortall
AZ ÉLET HENRY UTÁN

„Minden lélekben van egy kis szivárvány...”
(Reményik Sándor)

Eithne Shortall

**AZ ÉLET
HENRY UTÁN**

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Grace After Henry

Copyright © 2018 by Eithne Shortall

Hungarian translation © Ács Eleonóra

© General Press Könyvkiadó, 2019

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
ÁCS ELEONÓRA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 2064-7115
ISBN 978 963 452 355 0

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

Grace a fejét ingatva vette elő a jegyzetfüzetét. Körülményesen előhúzott egy tollat a farmerzsebéből, és hangos kattintással bekapcsolta.

– Nyirkos – dünnögte látszólag magának, ám azért elég hangosan ahhoz, hogy a másik két pár is meghallja. A fürdő, amelyet együtt szemrevételeztek, már az enyészeté volt, ám a burkoló kéznyomát kétségkívül őrizte; a munkája nyomán elnyútt, színehagyott kék padlószőnyeg keretezte a kádat – nem sokban különbözött attól, amelyik Grace nagymamájának a hálósobáját borítja. Grace most az avokádózöld vécét vette szemügyre, és újra csak a fejét ingatta. – Gyenge oromfal.

A csap feletti tükörben figyelte a rivális házvadászokat. Az egyik pár a mennyezet egy darabkáját vizsgálgatta, amelynek ő épp az imént fejezte be a szemrevételezését – kétperces gondterhelt szemöldökráncolást adott elő –, a másik páros nőtagja pedig riadt tekintettel nézett a társára, jöllehet az, mivel teljesen lekötötte a vízmelegítő tanulmányozása, ebből semmit sem vett észre. A férfiak bolondulnak a bojlerekért.

– Ezt ki kell cserélni – szólalt meg Grace a férfi mellé lépve, miközben bekukkantott a masinát takaró szekrénybe. – Az ingatlanos szerint körülbelül a Beatles fénykorában használhatták utoljára.

Bár semmit sem konyított a bojlerekhez, ahogy a fürdőszobákhoz sem, pláne az oromfalakhoz, megérett mosolyt villan-

tott a férfit, aztán kísértelt a hetvenes évekbeli koszlott mosdóból, át a hetvenes évek konyhájába.

Lehet, hogy már semmi szükség a vetélytársak elriasztására. Grace és Henry az előző héten ajánlatot tettek egy sorház végi ingatlanra az Aberdeen Streeten, közvetlenül a Phoenix Park mellett. Az épület bőséges rakodóteret kínált Henry számára, és bár a vendégfaló aprócska volt, a konyha annyira tágas és levegős, hogy Grace-nek rögtön eszébe juttatta, miért is ment séfnek. Mindketten odavoltak a házért. Ám korábban már többször csalódnuk kellett. Így míg Henry ki akart tartani az Aberdeen Street mellett – meg volt győződve róla, hogy a Phoenix Park mellett álló házat nekik szánták –, Grace tudta, hogy az az okos döntés, ha tovább keresgélnek. Sosem lehet tudni.

A telefonjára pillantott: délután háromnegyed hat, üzenet semmi. Henrynek tizenöt perce volt, hogy ideérjen. Mesterien ki tudta centizni az időt. Grace bezzeg már tíz perccel fél hat előtt ott álldogált az East Wallon, az *Eladó* tábla alatt, tíz perccel az ingatlanossal megbeszélte időpont előtt. De nem állt be a sorba. Tapasztalatból tudta, hogy amint kinyílik az ajtó, úgymint mindenki egymás hegyén-hátán fog beözönlöni.

Egy idősebb pár lépett ki a konyhából, épp, amikor ő befelé igyekezett. Grace elkapta a nő pillantását. *Lerobbant*, vélte kiolvasni a tekintetéből. *Megveszed ezt a szemétdombot, aztán másnap már a fejedre omlik.*

Valójában a ház nem volt annyira rossz. Egy dolog a kissé meredek dekoráció és a kellenél kisebb konyha, ám beépített padlástérrel rendelkezett, és igazából nem is volt nyirkos. Egy lehetőségként mindenképp számolni kellett vele.

– Én nem így látom – morogta reggel Henry a paplan alól, így próbálva megúszni egy újabb házvizitét. – Tíz hónapja keresgélünk. Ennyi nem elég? Találtunk egy házat. Még csak gondolni sem akarok arra, hogy megnézzünk egy másikat is.

– Én sem, de a realitások...

– Realitások – gúnyolódott Henry, és megpróbálta elkapni Grace meztelen lábát, ám ő ismét kitért előle. – Balszerencsét hoz, ha közben máshol is nézelődünk. Az Aberdeen Street be fog jönni, higgy nekem. Érzem.

Grace, aki félig felöltözve egyensúlyozott az újságokon, amelyek állandóan szőnyegként borították Henry ágya mellett a földet, most kivette a szájából a fogkefét.

– Várj, kitalálom: szerinted nekünk szánta a sors.

– Pontosan. És azt is érzem, hogy a sors úgy akarja, nézzük meg a *Mad Max* eredeti változatát, amit csak ma délután vetítenek a Savoyban.

– Tudod te, milyen gyakran fut zátonyra egy-egy házügylet?

– Gőzöm sincs. – Henry lejjebb tolt a paplant, és rávigyorgott a lányra. – De fogadok, hogy te tudod.

– Négy esetből egyszer. És az első házukat keresőknél ez gyakoribb. Mi lesz, ha nem mi kapjuk meg az Aberdeen Streetet?

– *Ábránd*-een Street.

Ezen már Grace-nek is mosolyognia kellett.

– Én is szeretném, de nem tehetünk fel mindent egy lapra. Amíg nincsenek a kezünkben a kulcsok, muszáj tovább keresgelnünk.

– Igazad van, elismerem. Ott leszek, még mielőtt a bemutatás véget ér – ígérte. Végre sikerült elkapnia a lány lábát, és lerántotta az ágyra. – És miért ne tegyünk fel mindent egy lapra?

– Mert nem okos dolog. – Grace felfelé tartotta a fogkefét, hogy ne kenje össze az ágyneműt, de hagyta, hogy Henry visszahúzza a takaró alá.

– Jézusom, Grace! Te tiszta jég vagy! Megfagysz!

– Persze hogy megfagyok. A fürdőben voltam.

– Ha lesz egy saját fürdőszobánk, igazi szellőzés lesz benne, nem csak egy lyuk a falon. Meg olyan vécéartályaunk, ami újratöltődik... magától.

– Álmodozz csak! – jelentette ki Grace kíméletlenül. A férfi váratlanul előbukkanó keze a takaró alól készületlenül érte. – Hé! Azt add vissza! Ne dugd a... Ez undorító! Te teljesen beteg vagy, Henry Walsh. Használd a saját nyüves fogkefedet!

Grace elhúzta a tarka virágos függönyt, és kinézett az East Wall-i ház utcai hálószobájának az ablakán. Nyolc perc múlva hat. A házvadászok befejezték a szemlélődést; néhányan átmentek az utca túloldalára, hogy onnan vessenek még egy pillantást a tetőre és az ereszcsontra, amíg mások egyenesen a kocsijuk felé vették az irányt. Lógott az eső lába, Henry biciklije pedig még mindig nem volt sehol.

Valószínűleg akkor fut majd be, amikor az utolsó lézengőket is kiterelik a házból, felborzolja a sisak alatt lelapult haját, és valahogy ráveszi az ingatlanügynököt, hogy várjon még pár percet, amíg ő gyorsan körbenéz. Grace irigyelte, amiért ez olyan könnyen ment neki. A kedvességével mindig mindent elért, még hozzá olyan magától értetődő módon, hogy ő maga még csak észre sem vette. Henryt mindenki kedvelte. Magabiztosságot árasztott, és az emberek szerették a társaságát. Grace pedig boldog, sőt büszke volt, hogy a férfi ilyen elszántan és lankadatlanul vágyik az ő társaságára.

Ellépett az ablaktól. Ha beköltöznek a saját házukba, mindennap elmondja majd neki, mennyire szereti. A hóna alá csapta a jegyzetfüzetét, és átment megnézni a vendéghálót, majd a padlásszobát. A tetőablakból rálátott a Liffey-re; a folyó partján teherautók húztak ki és be a dokkokból. Eleredt az eső.

– Ennyi volt, emberek! Lejárt az idő!

Grace lenézett: a lépcső alján ott állt a fiatal ingatlanügynök. Aztán újból rápillantott az órájára: egy perc múlva hat. Hol lehet Henry?

Kint az előkertben felhívta, de a telefon rögtön hangpostára kapcsolt. *Itt Henry Walsh. Hagyj üzenetet!* A férfi biciklijének nyoma sem volt, hiába nézegetett az utca mindkét irányába.

Már az utolsó nézelődők is kiléptek az esőbe, az ingatlanügynök pedig becsukta mögöttük az ajtót. Grace hátratólta a kapucniját.

– A barátomra várok, úgy látszik, kicsit késik.

– Sajnálom – ingatta a fejét a férfi, miközben valószínűleg esernyő után kotorászott a táskájában. – Vasárnap ismét megnézhetik.

Grace bólintott, és követte az ingatlanost az utcára. Az beugrott a kocsijába, ő pedig leült a kerítés kőfalára; a nadrágja szára egyre nedvesebb lett, a víz pedig folyamatosan csepegett az esőkabátja kapucnijáról.

A francba már, Henry! Merre vagy?

Az eső még jobban rázendített. Grace szorosabbra húzta a kapucniját, és megnézte a mobilját. Hét perccel múlt hat óra. Csalódottan sóhajtott. Az eső dobolt a vállán; érezte, ahogy vékony csíkban a karjára csorog. Igyekezett a lehető legboszszúsabb képet vágni. Tenni fog róla, hogy Henrynek lelkifurdalása legyen. Teljesen átázott itt az esőben. A férfi jól teszi, ha térden állva könyörög bocsánatért. Persze biztosan jó mentésé van rá, hogy miért nem jött el. De ha tudta, hogy nem ér ide időben, legalább telefonálhatott volna. Vagy...

Hatalmas csattanás hasított a levegőbe. A szürke felhők még sötétebbek lettek, az eső pedig egyre csak zuhogott. Grace-nek összeszorult a gyomra. Korábban annyit veszekedtek emiatt, hogy Henry most már sosem mulasztotta el, hogy telefonáljon. Grace-t eltöltötte a rettentő bizonyosság, hogy valami baj van.

– A francba!

A biciklitárolónál álló férfi felpillantott.

– Elfelejtettem valamit – magyarázta Henry az idegennek, azzal ismét lelakatolta a kerékpárját, és visszafutott az iroda-épületbe. Felfelé a korlátba kapaszkodva, kettesével szedte a lépcsőfokokat.

– Itt hagytál még valamit?

– A sisakomat. Grace megöl, ha nincs rajtam.

Henry bement az öltözőbe, kivette a zöld sisakot a rekeszből, és meglengette a recepció felé.

– Ígérem, többször nem jövök vissza.

– Legalábbis holnapig – szólt utána a nő. – Sok szerencsét a házhoz!

De Henry már a lépcsőn járt, és miközben lefelé száguldott, szorosabbra tekerte a sálát a nyakán. Mondhatni Grace tiszteletére öltözött. Az élénkpiros sálát, amelyet imádott, a lány kötötte neki, és a sisakot is az ő kedvéért viselte. Mert mi lenne Grace-szel, ha ő meghalna vagy súlyos agysérülést szenvedne? Többé már nem gondolhat csak magára.

Henry sosem érezte annyira, hogy egy egésznek a fele lenne, mint amikor azt a sisakot vásárolta. Ijesztő volt annyira szeretni valakit, hogy az egyikük halála mindkettőjük végét jelentse. Sosem talált igazán szavakat arra, hogy elmondja, mit érez a lány iránt, de legalább igyekezett a tetteivel kimutatni: azzal, hogy a legnagyobb mértékben támogatja, azzal, hogy úgy viseli a sisakot, mint mások a gyűrűt, és azzal, hogy nem késik el erről a házbejárásról.

Megnézte az óráját: fél hat múlt öt perccel. Oké. Ha úgy teker, mint egy örült, és sehol sem kap pirosat, akkor hat előtt tíz perccel odaérhet. Tíz perc elég arra, hogy körülnézzen. Általában még kevesebb is. És bár a ház lényegesen jobb, mint ahogy azt a netre feltöltött, szégyentelenül nagy látószöggel

készült fotók mutatták, az ő szíve még mindig az Aberdeen Street-i házhoz húzott.

Henry másodjára is kilakatotha a biciklijét, és begyömöszölte a *Karácsonyi éneket* a zsákjába. Első alkalommal ezért kellett visszamennie az irodába. Ezt olvasták Grace-szel. Újra. Annak ellenére, hogy a naptár februárt mutatott. Henry hozta magával az egyik projektjükhöz makettnek – a kötet épp a megfelelő méretű volt –, de a lefekvéshez haza kellett vinnie. Aznap este ő volt a soros felolvasó. Bár Grace téved, ha azt hiszi, hogy hajlandó lesz elváltoztatott hangon utánozni a szereplőket.

Henry nekilódult, miközben újból megigazgatta a sálját. Borús volt az ég, de úgy számította, elér az East Wallra, mielőtt leszakad. A Dame Streeten beszorult egy csapat biciklis turista mögé, a College Greenen pedig le kellett szállnia a gépről, mert javították az utat. Az O'Connell hídnál lévő óra szerint tizenhat perce volt még hatig. Basszus! A rakpart jobb lenne. Ott kevesebb a lámpa meg a biciklis is. Jobbra nézett, majd balra, újra hátradobta a rakoncátlankodó sálját, aztán jobbra kanyarodott, egyszerre egy nyerges vontatóval.

A rakpartokon ebben az időszakban mindig óriási volt a teherforgalom, de ezek a monstrumok legalább haladtak; a hatalmas kerekeiket rögzítő csavarjaik akkorák voltak, mint Henry feje. A kerékpárút üres volt. Henry sebességet váltott, és újrászámolta az érkezését: öt perccel hat előtt ér oda. Talán nyolc perccel, ha nagyon beletapos. Igazándiból mindegy, a lényeg, hogy odaérjen. Gyorsabban tekert, érezte, ahogy a combjában megfeszül az izom. Ha megígért valamit Grace-nek, be is tartja. Szerette a lányt. Öt éve voltak együtt, és még mindig ugyanolyan megdöbbenően hatott rá a felismerés, amely a mellkasából kiindulva ott rezonált minden porcikájában. Baromira szereti Grace-t! Meg is mondja neki, amint odaér. Mindig elmondja ugyan, de most újra el fogja ismételni. El-

vigyorodott. Megszerzik azt a házat az Aberdeen Streeten, és végre tényleg, de tényleg elkezdik a közös életüket. Csordultig telt a szíve, és ettől még gyorsabban tekerte a pedált. Imádta ezt az érzést: repülni Grace felé.

Egy esőcsepp cseppent a csuklójára. Henry felnézett. Nem vette észre, hogy meglazult a sálja, nem érezte a szorítást a nyakán, ahogy a szél, amely eddig a levegőben tartotta, egyszerűen elállt, és az Aran-szigeteki gyapjúsál kezdett feltekeredni a küllőkre. Egy második csepp, majd egy harmadik.

Feltekeredett az a sok-sok sima és fordított szem, amelyeket Grace kötött éjszakánként meg a buszon és a tizenöt perces pihenői alatt. A múlt évben saját készítésű ajándékokkal lepték meg egymást. Minden pénzt a házra tettek félre. Az otthonukra. És most az otthonuk és Grace meg az ő összefonódott életük szála beakadt, és addig tekeredett-tekeredett, amíg el nem fogyott. Aztán fék. Hirtelen megállás. Pedig Henry nem is nyúlt a fékhez.

A sál gyűrődött alá.

A bicikli megcsúszott, ő letette a lábát, de későn; túl nagy sebességgel hajtott, hogy időben odaérjen.

De nem lehet vége. Grace-nek és Henrynek nem. Talán őneki, de kettejüknek soha. És ebből merített erőt. Emiatt nem tudta még mindig elhinni a dolgot, amikor a kormány jobbra dőlt, miközben az eső ritmust dobolt a kézfejen, amelyen fehéren feszült meg a bőr.

A bicikli felborult, a kamion meg csak jött, és könnyedén, mintha egy csipszeszacskót az utcaseprő gép, maga alá gyűrte. Hatalmas zaj volt, és sötétség, és Henry még be is csukta a szemét, mert tudta, hogy vége, és mert rettegett. Nem küzdött tovább. Ő, aki megígérte, hogy sosem adja fel. Ő, aki azt mondta, hogy ahol Grace van, mindig ott lesz ő is. De Grace most nem volt sehol. Henry egyedül volt, és félt. Lehunyta a szemét. Sajnálatot érzett. Szerette a lányt, és sajnálta.

A világ megingott, mintha földrengés rázná, ám semmi sem mozdult, hogy a helyére billentse. A kerekek forogtak, az eső esett, a szerelmet pedig beszippantotta a semmi. Túl késő volt. Henrynek vége lett. Egy szempillantás. Azé a szemé, amely a veséjébe látott, és még mindig szerette. Az ő szeme. Grace-é.